

Marco Grimnitz tale på Minoritetsmændenes Kampdag

Taler

Marco Grimnitz
Aktiv i adoptionsdebatten

Dato

19. november 2023

Sted

GAME Streetmekka,
København

Omstændigheder

Minoritetsmændenes Kampdag arrangeres årligt af Mino Danmark og Mino Ung på Mændenes Internationale Kampdag.

Jeg er adopteret Det navn jeg bærer er ikke mit eget og det navn jeg havde før var ikke dansk nok, Nu er mit fornavn Italiensk og efternavn tysk. Mit land er ikke mit eget, mit sprog er ikke mit eget Min kultur blev taget fra mig og den jeg er vokset op I ser mig ikke som jeg er men, som de vil se mig. Utaknemmelig, eksotisk, erotisk, farlig, fremmed, heldig, spændende, rodløs.

Vi er skabt af andres behov. At være adopteret er noget nogen har gjort ved os, og vi kan aldrig IKKE være adopterede. Ligesom mange her i rummet aldrig kan blive helt danske, ikke fordi vi ikke vil, men fordi nogen har gjort os til noget andet, og fortsat gør. Adoption er et traume, og alene vores beretninger burde have væltet adoptionssystemet, for længst. Vi er mere end 20.000 voksne adopterede som stadig omtales som adoptivbørn. Vi er mere 24.000 adopterede fra mere end 20 lande, som er blevet frarøvet vores familier, franarret retten til vores identitet og fravristet vores kulturelle ophav. Vi er en usynlig minoritet blandt minoriteter. Adoption er et livslangt stigma, som man ikke har erkendt ansvaret for, selvom skandalerne har stået i kø. Den adopteredes oplevelse er kompleks og alligevel bliver vi i den offentlige debat ofte reduceret til enten at være taknemmelige eller utaknemmelig, lykkelige eller vrede. Når vi stiller op med nuanceret kritik og deler vores fortællinger, bliver vi gaslightet af venner og familie, politikere og den almindelige dansker der insisterer på, at adoption er en win/win situation. At vi takket være dem, jo har et bedre liv nu, og det uanset hvad livet så har budt os. Den præmis, læner de sig tilbage med, imens vi mister livet til livet, udsættes for psykisk og fysisk vold og seksuelle overgreb i familien, diskrimineres i sundhedssystemet, på uddannelsesinstitutionen og på arbejdsmarkedet - det er det vi taler om, når vi taler om mental sundhed.

OCD PTSD

ADHD RAD

ODD og BPD

HPD STPD

DPD og APD

Adoptionens ABC Det er i Danmark en uofficiel menneskeret at danne familie. Prisen er til at betale for dem der vil have et barn, men ingen betaler for konsekvenserne for den adopterede. Vi vokser op med vestlige køns- og skønhedsidealiser som ofte fører til selvhad. Selvhadet starter udenfor os, men internaliseres og sløres af skam og skyld. Det opleves som indefra-kommende, forårsager lidelse og udøver magt over den enkelte. Den adopterede lever således i et splittende limbo imellem en oplevelse af at være hvid, og være anderledes.

Hvid

Når vi griner af de andre
Når vi gir penge til Danmarksindsamlingen
Når vi tror på demokratiet

Anderledes

Når vi går igennem security i lufthavnen
Når vi er alene i bussen
Når vi søger job

I dag lever adopterede ude- eller indenfor det narrativ, som adoptionsindustrien og majoriteten fastholder. Jeg står udenfor i solidaritet med minoriserede i danskere. Jeg repræsenterer de adopterede som, tager stilling til og ansvar for

alvoren af de traumer, som vi fortsat lever med. Jeg står her med ønske om, at søge opbakning til og fastholde et pres på socialministeren, om en uvildig undersøgelse af den danske adoptionsindustri. - Støt Adoptionspolitisk Forum.

Hver gang adopterede offentligt stiller spørgsmål ved adoption, begår vi et principielt selvmord. For når vi kalder adoption etisk uforsvarligt, et brud på menneskerettighederne og romantiseret kolonialisme siger vi også, at det aldrig burde være sket. Vi slår vores eget eksistensgrundlag ihjel, for vores ret til at vide hvem vi kom fra.

For nogen tvang os fra hinanden, måske. Nogen slog Omar ihjel og genoplivede ham som Marco. For mine danske forældres, adoptionsbureauernes og statskassernes skyld. Måske for min førstemors skyld, som ikke ved, at jeg står her og taler i dag og som ved at der også var en far. Ligner jeg ham? lyder jeg som ham? Råber, græder og bløder jeg som ham? Jeg var den første af min slags. Opvokset uden ansigt at se op til og spejle mig i.

Jeg ønsker også muligheden for at tale med dem som lever i min krop. Eje den kultur, som jeg bedrager mig til når jeg gror mit hår langt. Blive en del af dem, med en kultur i kan smage, røre og sige godnat til.

Jeg er vokset op i et miljø som har gjort mig hvid i hjernen og i blikket. Det skammer jeg mig over og mærker når jeg søger et fællesskab som dette. Ikke helt dansk, ikke helt noget andet. Det var det der skete, men... Det der aldrig skete var at, nogen spurgte os hvornår vi ville hjem igen Det der aldrig skete var at vores forældre var klar over at de havde rettigheder Det der aldrig skete var at nogen synes det forkert at forfalske vores papirer Det der aldrig skete var at nogen kom tilbage efter os Det der skete var, at mine danske forældre aldrig viste mig mine adoptionspapirer Det der skete var at vi aldrig stillede spørgsmål ved min adoption Det der aldrig skete var at nogen spurgte hvorfor jeg var så vred Det der aldrig skete var at nogen sagde at adoption kunne gøre en vred Det der aldrig skete var at drengene blev stoppet inden jeg blev smidt i hækken Eller i containeren Det der aldrig skete var at drengene blev stoppet inden jeg havde pisset i bukserne på vej hjem fra SFO. Det der aldrig skete var at Martin blev stoppet inden han kaldte min mor en luder og mig for et skraldebarn Det der aldrig skete var, at mine venner beskyttede mig Det der aldrig skete var at mine forældre fik det at vide Det der aldrig skete var at der var nogen der fik det at vide Det der skete var at psykiatrien var hvid og aldrig hjalp Adopteredes levede

erfaringer og traumer underkendes så længe adoption fortsat er en praksis. Kære Mino Danmark tak fordi i lyttede og lod mig tale over tid.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Agitationstale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/marco-grimnitz-tale-pa-minoritetsmaendenes-kampdag>